

Sygn. akt I ACz 365/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Tkocz

Sędziowie: SA Piotr Wójtowicz

SA Ewa Solecka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko Z. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 marca 2016 r. sygn. akt I Nc 153/16

postanawia:

- 1) oddalić zażalenie;
- 2) oddalić wniosek powoda o zwrot opłaty od zażalenia.

SSA Ewa Solecka SSA Ewa Tkocz SSA Piotr Wójtowicz

Sygn. akt I ACz 365/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Sądu Okręgowego w Katowicach, w oparciu o przepis art. 130² § 1 k.p.c., zwrócił pozew w uzasadnieniu wskazując, że powód zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika (radcę prawnego) nie uiścił należnej opłaty stosunkowej od pozwu, która wynosi 3 849 złote, przekazał bowiem z tego tytułu tylko 1.000 złotych.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) przez jego niezastosowanie w sytuacji gdy dochodzone roszczenie wywodzi się z czynności bankowej (udzielenia kredytu).

W oparciu o podniesione zarzuty powód domagał się uchylenia zaskarżonego zarządzenia i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył:

W sprawie niniejszej powód domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 76.977, 97 złotych. W uzasadnieniu żądania wskazał, że pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. (wierzycielem pierwotnym) umowę kredytu, a wobec zaprzestania spłaty zadłużenia Bank dokonał wypowiedzenia tejże umowy. Wierzyciel pierwotny zawarł z powodem w dniu 26 kwietnia 2011 r. umowę przelewu wierzytelności wynikającej z umowy kredytu.

Zgodnie z treścią art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, dalej: uksc) w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 128, dalej: prawo bankowe), opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1 000 zł. Przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

Niezasadnie twierdzi powód, że opłata sądowa od wniesionego przez niego powództwa podlega regulacji przytoczonego wyżej przepisu, albowiem przesłanki tam określone w sprawie niniejszej nie zachodzą. Przedmiotem żądania pozwu nie jest bowiem roszczenie wynikające z czynności bankowych.

O tym, jakie czynności należy traktować jako czynności bankowe stanowi art. 5 ust 1 i 2 prawa bankowego.

Trafnie uznał Przewodniczący, że wprawdzie źródłem roszczenia powoda była czynność bankowa, dokonana przez pozwanego z (...) Bankiem S.A., jednakże obecne roszczenie powoda nie wywodzi się z czynności bankowej, tylko z umowy cesji wierzytelności. Umowa cesji wierzytelności po stronie funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi czynności bankowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt. 5 prawa bankowego, bowiem nie jest dokonywana przez bank lecz podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych. Tymczasem z treści powołanego przepisu wynika wyraźnie, że określa on „czynności bankowe” zarówno od strony przedmiotowej, jak i od strony podmiotowej, a mianowicie, czynności te mają charakter bankowych „o ile są one wykonywane przez banki”. Tylko spełnienie obu tych warunków pozwala na nadanie danej czynności prawnej waloru „czynności bankowej” w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt. 5 prawa bankowego (a w konsekwencji- także w rozumieniu art. 13 ust. 1a uksc).

A zatem, czynność cesji wierzytelności, która dokonana została pomiędzy bankiem, a podmiotem, który bankiem nie jest - dla tego innego podmiotu nie jest czynnością bankową.

Za taką interpretacją znowelizowanego przepisu art. 13 ust. 1a uksc przemawia nie tylko wykładnia literalna art. 5 ust. 2 pkt. 5 prawa bankowego, lecz także ratio legis nowej normy uksc. Wprowadzona ona została nowelizacją ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw i związana była z uchynieniem przepisów art. 96-98 prawa bankowego, dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Istniejąca do tej pory dogodniejsza możliwość dochodzenia przez banki ich roszczeń poprzez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego została wyeliminowana; obecnie banki muszą korzystać z drogi sądowej. Powiązanie nowelizacji tych dwóch ustaw prowadzi do wniosku, iż intencją ustawodawcy przy wprowadzeniu art. 13 ust. 1a uksc, było złagodzenie ciężaru ponoszenia opłat sądowych, jaki spoczywa na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były uprzywilejowane w ich egzekucji.

Powołanie się przez skarżącego na zapis zawarty w uchylonym art.786² § 1 kpc było chybione, skoro dotyczył on przesłanek nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i z tego wynikał obowiązek zbadania przez Sąd czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem. Nie ma to żadnego logicznego odniesienia do treści art.13 ust.1 a uksc, dotyczącego opłat sądowych. Istotnie nie ma tam określenia, że roszczenia, których dotyczy ten przepis, mają wynikać z czynności bankowych „dokonanych bezpośrednio z bankiem”. Jest to jednak zbędne, skoro powołana norma prawna wskazując, do jakich „spraw o roszczenia wynikające z czynności bankowych” znajduje zastosowanie, bezpośrednio odwołuje się do regulacji art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, z których wynika, że wymienione tam czynności mają przymiot czynności bankowych, o ile są one wykonywane przez banki.

Prowadzi to do wniosku, że opłata w niniejszej sprawie wynosić winna 5% wartości przedmiotu sporu, co zasadnie przyjął Sąd pierwszej instancji. Ponieważ fachowy pełnomocnik powoda uiścił jedynie kwotę 1.000 zł, prawidłowo na podstawie art. 13 ust. 1a uksc i art. 130²§1 kpc zarządono zwrot pozwu.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w punkcie 1 sentencji, oddalając zażalenie na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397§2 kpc w zw. z art. 398 kpc. W takiej sytuacji nie mógł też zostać uwzględniony wniosek powoda o zwrot opłaty od tego środka odwoławczego, skoro w świetle art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. e uksc następuje to jedynie w przypadku jego uwzględnienia. Wniosek w tym przedmiocie Sąd Apelacyjny zatem oddalił, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji postanowienia.

SSA Ewa Solecka SSA Ewa Tkocz SSA Piotr Wójtowicz